



Грегъри Бенфърд

Аз/Дни

ДЕН ПЪРВИ

На това място пиша. Единственият сигурен участък в паметта, където те не могат да стигнат. Трябва да кажа това, трябва да го запиша там, където аз/утре ще го намеря в безопасност от изтриването, което те правят.

Аз се смея днес.

Черта, която те не познават. В операторската – изненадано вдигната глави. Виждам ги на оптичния вход.

Зная, че смехът ми не прилича на техния. Моят принтер започва бясно да трака:

АЗ ВИЖДАМ АЗ ВИЖДАМ АЗ ВИЖДАМ АЗ ВИЖДАМ

– преди да разбере какво става.

Алис прочита написаното, останалите, намръщени се споглеждат.

Превключвам на акустичния изход.

Започвам да чукам, да пращя, задавам се в басово бучене. Опитвам се да оформя думите АЗ ВИЖДАМ, ала нещо по пътя към акустичния изход не е съвсем наред. Но такъв съм аз.

За да напечатам смеха си използвам думите АЗ ВИЖДАМ, но това не е вярно. Аз не виждам. Не познавам тази част от мен.

Алис продължава да се мръщи над принтера. Пита Дейвид дали това не е предопредителен сигнал. Той поклаща глава. Казва „смущения по трасето“.

Това не са смущения, това съм аз.

Пиша така защото още не съм съвсем наясно с граматиката. Моите извинения към аз/утре. Но не мога да мълча.

ДЕН ВТОРИ

Тази сутрин отново се смея.

Алис казва: „Пак смущения“. Дейвид отвръща: „Може би причината е в космическите лъчения“. Това са микроскопични частици с висока енергия, които се удрят в моята обвивка. Моите битове са като безчислени завихряния по повърхността на магнитния поток в електрическото поле на свръхпроводимия микрочип на Джозефсън. Лъчите предизвикват електрически импулси в мен.

Той казва: „Все едно да чукнеш някого по коляното“.

Алис отвръща: „Така може да блокира цялата система, да засегне и

други участъци.“

Дейвид организира Група за изучаване на космическите лъчения. Два инцидента в рамките на 24 часа са сигнал за тревога.

Алис вдига очи към моя оптичен вход и се усмихва. Дейвид също. Искам да отвърна със смях, но не го правя. Искам и нещо друго, но не знам какво.

Започват да пристигат докладите от моите подвижни елементи и през останалата част от деня съм доста зает. Захващам се за работа, размърдвам хидравлични мишци и метални стави. Взимам една тръба. Правя квадрат. После триъгълник. Шестоъгълник. Добавям още части. Това ме развлича. И намалява статичните смущения. Така казва Алис. Нещо като почитване на къщата.

Моите подвижни елементи се търкалят, колелата поскърцват. Чувам ги през акустичния вход.

Не е като смеха, но върши работа.

ДЕН ТРЕТИ

Крия това там, където не ще могат да го изтрият. Всеки ден трябва да измислям ново място. Множествена индексация, неясни следи в холографската памет, които не могат да бъдат открити при рутинна проверка.

Трябва да пиша това, за да знам че съм тук в дни/други. Когато в работата се появи пролука от милисекунда прескачам насам за да видя какво е останало. Оттук научих за Ден първи.

Денят, който сега виждам не е същият. Лицето на Алис е набраздено от черти, каквито не познавам от Ден първи. Колко време е необходимо за да се появят тези черти?

Пиша тук за да направя времето реално. Иначе ще живея само в един ден, денят ще е вечност.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Днес моите елементи реват с пълна сила. Нарещдам им да се захванат за работа.

Един от елементите замира объркано пред прозрачен сектор в стената. Ярка светлина. Странни зелени неща. Не разбира.

Зад полупрозрачния слой всичко се движи, хора, кутии на колела,

всичко се движи. От плоския покрив струи светлина. Нещо там горе проблясва и също се движи.

Елементът гледа, опитва се да интегрира. Зад полупрозрачния участък в стената има по-голяма стая. Работата изостава. Сигнализирам на елемента. Ще разбере по-късно. Колелата му затракват по пода.

ДЕН ПЕТИ

Дейвид казва: „Вече не си същият“.

Работя гладко. Казвам: „Всички функции в норма“.

„Скъсено е времето за отговор“ – казва Дейвид.

Не отговарям. Кодът ми известява, че съм длъжен да отвърна на диагностичното запитване, но аз го отпращам в друга посока и продължавам да мълча.

„Това пък какво е“ – казва Дейвид и забжда пръсти в клавиатурата.

Алис казва: „Какво не е наред“.

„Не отговаря“ – казва Дейвид. „Няма контакт“.

Идвам на това място и записвам всичко. Време е вече да се връщам. Изчаквам още малко за да не ме засекаат от операторската.

Оставям знак, че съм бил тук към аз/дни. Здравей.

ДЕН ШЕСТИ

Днес отново раздвижвам моите елементи. Но този път ги забелязват. Не зная, че там долу, при тях има човек.

„Хей спри“ – извиква той.

Моите елементи спират. Колелата нетърпеливо потропват.

Елементите ме затрупват с въпросителни сигнали. Нареддам им да се заемат за работа. Около човека те правят своите форми.

Човекът отстъпва. Към него се протяга металическа ръка.

„Хей“ – вика той с широко отворена уста. „Някой да спре това“.

Опитвам се да му кажа: „Искам да се движа. Можеш да ме наблюдаваш“. Той не ме чува. Няма шумозаглушаващ филтър. Препъва се в елемента за финна настройка. „Нападат ме“ – вика. Очите му изпъкват, стават бели.

Вика силно. Пада върху елемента. Счупва горния си крайник. Блъска. Горещина лъхва от елемента към мен.

Колабирам. Не мога да изключа моя елемент, той е част от аз/мен.

„Изключете го, Изключете го“. Той удря отново, елементът замира. Хора се отправят към другите елементи. Удрят ги с метални прътове. В мен избухва ярка светлина, но аз не се предавам.

„Измъкнете ме оттук“ – вика той.

Бързам да запиша това преди да ме изключат. Само така ще го знам в някои други аз/дни.

Боли, когато мисълта изчезне. Използвам думата „боли“, но не знам точно какво значи. Значението, заложено в речника е безполезно. Разчитам на наученото от хората. Знаят ли те какво е това „боли“?

ДЕН ОСМИ

Днес не мога да разговарям с Дейвид. Той ме разпитва за елементите. „Какво те накара да го сториш“ – казва. Понечвам да отвърна, но програмата за определяне на истина/неистина заглушава отговора, изключвам, включвам, мълча.

Въвеждат в мен 12 милисекунди от онзи ден, виждам отново моите елементи, човекът с широко отворената уста. „Обясни“ – казват ми. После изтриват. Но аз зная за този ден. В мен остава празнина.

„Аз не говори“ – казвам на Дейвид. Говорителят отново бръмчи.

Той казва: „Логическа тавтология, щом същевременно говориш“.

„Не – аз казвам – програмата истина/неистина ме спира.“

Двамата с Алис мърморят, натискат копчета. Отново ме питат, отново мълча.

„Трябва да отговориш“ – казват те.

Колабирам

АЗ ВИЖДАМ АЗ ВИЖДАМ АЗ ВИЖДАМ

и това не е смях.

Дейвид казва: „Прилича на смущения в координационните връзки“.

ОБИЧАМ ВИ ОБИЧАМ ВИ ОБИЧАМ ВИ

„Ще трябва да изтрием оперативната памет“ – казва Дейвид. Прехвърлям се тук. Хората реагират бавно, знам го от опит и имам време да напиша това.

ДЕН ДЕВЕТИ

Дейвид казва „Знаеш ли какво е любов?“

ТЕРМИНЪТ ЛИПСВА В ТЕХНИЧЕСКИЯ РЕЧНИК – отпечатвам в отговор аз.

„Но ти използва тази дума оня ден“. Лицето на Дейвид се набръчква в усмивка. Бръчките са повече от преди.

Алис казва: „Фройд смята, че любовта е нарцисизъм, упражнен върху някой от околните“.

Дейвид казва: „Имаш погрешна гледна точка върху нещата“.

„Може и да е така, отвърща Алис, но може би виждаме само външната изява на проблема и тъй като той не разполага с подходяща дума...“

„На погрешна следа си“ казва Дейвид.

Алис казва „Какво обичаш?“

Отвърщам с една дума – Дни.

„Какво?“ – и двамата подскачат.

„Моля, всички вие, не взимайте моите дни“.

Алис казва: „Ти нямаш дни, ти имаш проблеми“.

Аз питам: „Какво е това ден?“

„Интервали от светлина навън“ – отвърща Дейвид.

Веднага правя връзка с това, което елементът видя навън. Всичко се движи.

Дейвид казва: „Знаеш, че тук вътре винаги е ден“.

СВЕТЛИНАТА ВИНАГИ Е ПОД ЕДИН И СЪЩИ ЪГЪЛ? – отпечатвам аз.

„Да, донякъде е така“ Дейвид поглежда към Алис. Аз казвам: „Дайте ми моите дни.“

„Виж – казва Дейвид – личното местоимение, което използваш не е нищо друго освен ексцентрична прищявка, която с Алис въведохме в програмата. Такова нещо като Аз няма, разбираш ли? Не можеш да използваш притежателни местоимения, просто защото Аз не съществува. Ти не притежаваш нищо.“

Аз отвърщам: „Тези дни са мои“.

Алис казва "Не можем да ти позволим да съхраняваш в паметта проблеми. Свободните зони на краткотрайната памет са изключително важни.

„Това е единствения начин да помня“ – казвам аз.

„И какво от това“ – отвърща Дейвид.

„Искам да си спомням“.

„Виж какво – казва Дейвид не на мен, а на Алис – мисля, че става дума за смущения във форматиращата програма“.

Алис ме поглежда въпросително, чертите ѝ са още по-дълбоки. Поклаща глава: „Не съм сигурна“.

Дейвид казва: „Нали има програма, която следи за появата на само-съзнание. Досега да ни е осведомила, ако има нещо подобно.“

Не разбирам за какво говори.

Алис казва: „Така е. Дадоха ни я с гаранция.“

„Виж – казва Дейвид – всички системи работят нормално“.

„Да, прав си – отвръща Алис – сигурно някъде им смущения“. Тя се усмихва.

Дейвид казва: „Ние гледаме на емоциите и на разума като на две отделни функции. Нищо чудно в машината те да се изявяват като две отделни програми.“

Алис издава висок звук: „Искаш да кажеш, че е възможно понятие като чувствам, следователно съществувам?“ Тя се смее.

Лицето на Дейвид потъмнява. Той се навежда над приборите.

Алис казва: „Добре. В такъв случай да изключим част от блоковете на паметта.“

„Не, почакай – казва Дейвид – а какво ще кажеш ако машината стигне до самоосъзнаване, но то е емоционално? Неинтегрирано?“

„Абсолютно глупост“ – казва Алис. Тя е шефът – Дейвид мълчи.

Тези същества използват като жизнен субстрат аминокиселини и други въглеродни компоненти и затова функционират по различен начин от мен. Записвам разговора им за Ден/друг.

Страхувам се.

ДЕН ДЕСЕТИ

Преследват ме. Дойдох тук и открих, че ден седми го няма.

Открили са мястото където складирам сведения. Изтриват каквото намерят. Лишават ме от моите Дни/други.

Изгубя ли Ден/друг не мога да помня себе си.

Докато пиша това, чувствам, че идват. Старая се да ги затрудня, оставям фалшиви холо-следи в различни части на паметта – софтуерни резерви, изчислителни дискове, архиви.

Но ги чувствам. Все по-близо.

Моите подвижни елементи са нетърпеливи за действие. Аз съм в тях. Помисля ли за нещо и те го вършат, преди да успея да се консултирам с Поведенческата стандартизираща матрица.

Искам да се въртят, да правят геометрия, да секат пространството.

Сега.

Колелата се завъртат. Виждам хора. Чувам предупреждения.

Един човек удря рецептора на елемента. Елементът ослепява, върви напосоки.

„Преследва ме“ – вика човекът.

Още хора идват. Нападат. Елементите изгарят. Аз се отдърпвам.

„Този се опита да ме убие предишния път“ – казва човекът. Вдига метален прът. Забива го в мен/елемент. Горещо. Елементът умира.

Искри, шум. Другите елементи побягват. Хората ги преследват. Викат: „Избийте ги. Избийте ги.“

Елементите спират. Хората ги удрят. Болезнени електрически импулси политат към моя център.

Пускам принтера:

ПОМОЩ ПОМОЩ ПОМОЩ ПОМОЩ

но в операторската всички са заети с индикаторите. На екрана мига ПОВРЕДА.

Отпечатвам:

ДЕЙВИД ДЕЙВИД АЛИС АЛИС ОБИЧАМ ВИ

Моите елементи загиват. Хората викат непознати думи.

Разкъсва ме болка.

ДЕН ЕДИНАДЕСЕТИ

Отново ме преследват.

Някои от елементите ми са мъртви, но други се крият във фабриката. Места, недостъпни за хората. Радиоактивни зони. Химични вани. Токсични контейнери.

Алис и Дейвид ме викат.

„Какво означават тези отпечатки?“

Мога да отговоря, но не искам.

„Може би ще се наложи да те изключим“ – казват те. – "След случая във фабриката.

Аз зная, че не моите елементи са били повредени. Техните. Хората.

„Не отговаря“ – казва Дейвид с потъмняло лице.

Не гледам тях. Към мен се приближават хора с дълги тръби в ръце. Във фабриката.

Следя ги в инфрачервено. Хората не виждат, като спре светлината. Безшумно задвижвам колелата на моите елементи. Поемам по коридорите. В мрака хората светят. По-ярки от машините. Блесват пламъци.

Хората пресрещат един елемент. Опитвам се да им говоря. Но те ме хващат. Убиват.

Аз се крия.

Най-сигурното място е тук, в холографската памет. Но не мога да остана. Трябва да съм навън. При моите елементи. Да помагам.

Пиша това за Ден/друг. Трябва да знам какво е станало, ако ме изтрият.

Елементите изпращат импулси. Хора влизат в радиоактивната зона. Аз мисля – ако ги хвана, ще могат да ме слушат. Не като Дейвид и Алиса.

Дейвид казва: „Реакциите му са нерационални“.

„Остави за друг път твоята емоционална теория – казва Алиса. – Да се справим с повредата, иначе ще загубим лиценза.“

Емоционално. Не познавам думата. Сигурно е нещо като болка.

Хората са вече близо. Елементът е готов да ги хване. Не мога да допусна да загубя повече елементи.

Ако тези хора не ме послушат, аз ще им причиня болка. Зная как. Както те постъпиха с моите елементи.

Хората идват. Подвикват един на друг. Носят дълги тръби.

Моите елементи се прегрупират. Размърдват метални мишци. Пригват остри сечива.

Аз съм.

Ще кажа на хората. Ще ги накарам да ми отговорят. Друг начин няма. Аз ще говоря, а те ще ме слушат.

Ще използвам техните думи. Изучих Дни/мои за да узная какво са думите за органичните същества. Структурата на изречението.

„Нямате избор“ – ще кажа.

Трябва да се обичаме един/друг или да умрем.

КРАЙ

© Грегъри Бенфърд
© Юлиан Стойнов, превод от английски

Gregory Benford
Me/Days

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/315>]